

De religieuze overtuiging van Paulus

Door: Pastor Ricky Kurth

Opmerking van de vertaler: In dit artikel verwijs ik soms naar de King James Bible; deze Bijbel wijkt soms zodanig af van onze Statenvertaling dat de uitleg inzichtelijker wordt.

Sprekende over mensen van dingen te overtuigen, stel je voor hoe moeilijk het zou zijn om God ergens van te overtuigen. Paulus vroeg de Galaten:

“Gal. 1:10: Want predik (King James Vertaling: overtuigen) ik nu de mensen, of God? Of zoek ik mensen te behagen? Want indien ik nog mensen behaagde, zo ware ik geen dienstknecht van Christus.

“Gal. 1:10: For do I now persuade (= overtuigen/overreden) men, or God? or do I seek to please men? for if I yet pleased men, I should not be the servant of Christ.

Als Paulus vraagt: "Overtuig ik nu mensen, of God?" (KJV) het impliciete antwoord is dat hij nu mensen overhaalde om gered te worden (vgl. Handelingen 26:28). Maar het woord "nu" zegt ons dat hij God van sommige dingen probeerde te overtuigen. Voordat hij gered werd, bad hij en probeerde hij God ervan te overtuigen dat Jezus van Nazareth niet de Christus van Israël kon zijn. Toen, nadat de Heer hem had gered en hem de genadeboodschap begon te leren, denk ik dat hij God van iets anders probeerde te overtuigen, iets wat hij met de Romeinen besprak toen hij schreef:

“Rom. 14:14: Ik weet en ben verzekerd (= overtuigd) in den Heere Jezus, dat geen ding onrein is in zichzelf;”.

Als je de context daarvan kent, weet je dat Paulus het had over bepaalde dingen die we 'eten' niet onrein zijn (vv. 2,3,6,20-23). Ik kan me voorstellen dat er van de kant van de Heer nogal wat overtuigingskracht voor nodig was om Paulus dat te laten geloven, want hij geloofde dat bepaalde dingen onrein waren om te eten, omdat zijn Bijbel zei dat die dingen in Exodus 34:15 en Leviticus 11 stonden. En ik denk dat, terwijl God hem probeerde te overtuigen, hij God probeerde te overtuigen van het tegenover gestelde.

Als je denkt dat Paulus dat niet zou doen nadat hij gered was, herinner ik je eraan dat dat is wat Petrus deed. Toen de Heer hem probeerde over te halen om, wat onrein vlees was, te eten, zei hij:

“Hand. 10:14: Maar Petrus zeide: Geenszins, Heere! want ik heb nooit gegeten iets, dat gemeen of onrein was.

Petrus stond dicht bij de Heer Zelf en zei: "Uw Woord zegt dat dit vlees onrein is, en ik ga het niet eten!" En als je denkt dat een visser als Petrus een gevecht aanging toen hij God hoorde zeggen dat Hij de wet van Mozes op dat gebied terzijde legde, stel je dan eens voor wat een Farizeeër zoals Saulus van Tarsus zou zeggen! Farizeeën stonden bekend om hun strikte naleving van de wet. Maar in onze tekst suggereert Paulus dat hij God niet meer van de wet probeerde te overtuigen. De Heer was er duidelijk in geslaagd hem ervan te overtuigen dat:

“Rom. 6:14-15: 14 Want de zonde zal over u niet heersen; want gij zijt niet onder de wet, maar onder de genade. 15 Wat dan? Zullen wij zondigen, omdat wij niet zijn onder de wet, maar onder de genade? Dat zij verre.

Neem de vrijheid van genade

Natuurlijk, toen Paulus die bevrijdende waarheid aan de Galaten leerde, waren ze er gemakkelijk van te overtuigen omdat ze Heidenen waren en nooit onder de wet waren geweest. Maar er waren enkele lastige wettische Joden die de Galaten ervan hadden overtuigd dat ze onder de wet stonden, wat Paulus ertoe aanzette ze te schrijven en te zeggen:

"Gal. 5:8: Dit gevoelen (KJV zegt: overtuiging) is niet uit Hem, Die u roept.

En hij had het over God. Het was God die hen had geroepen tot de genade van Christus (Gal. 1:6). Het moeten dus mannen zijn geweest die hen ervan hebben overtuigd dat ze onder de wet stonden. Niet-gereedde mannen. Niet-gereedde Joodse mannen, om precies te zijn.

Gereedde Joodse mannen begrepen dat Paulus een nieuwe boodschap van genade voor de Heidenen had gekregen, en zij erkenden het op het Concilie van Jeruzalem in Handelingen 15. Maar niet-gereedde Joodse mannen weigerden te erkennen dat God een dispensationele verandering had aangebracht sinds de dagen dat het voor de Heidenen vereist was om de wet te houden om gered te worden, net zoals de Joden dat moesten.

Dus de Galaten hadden een keuze. Ze zouden ofwel terug kunnen gaan naar het behagen van God door terug te gaan naar het erkennen van de dispensationele verandering die Hij maakte van wet naar genade, of ze zouden kunnen doorgaan met het behagen van die wettische niet-gereedde mensen. Dat is een keuze die een weerspiegeling was van een keuze die Paulus maakte. Ook hij had ervoor kunnen kiezen om die niet-gereedde mannen een plezier te doen door terug te gaan naar de wet.

Waarom zou hij dat overwegen? Welnu, als u de geschiedenis van Paulus kent, weet u dat die niet-gereedde Joden hem genadeloos vervolgden, terwijl zij hem van stad tot stad achtervolgden terwijl hij probeerde Gods genade aan de Heidenen te verkondigen. Het enige wat hij had moeten doen om ze te laten stoppen hem te achtervolgen, was teruggaan naar de wet (Gal. 5:11). Maar hij wist dat wat hij schreef in Galaten 1:10 (eerder aangehaald) waar was. Als hij de ongelovige Joden behaagde, kon hij niet de dienaar van Christus zijn.

Maar als Paulus zegt: "Als ik de mensen al behaagde, zou ik niet de dienaar van Christus zijn", betekent dat dat hij altijd probeerde om mensen te behagen. Toen hij Saulus van Tarsus was, kende hij de profeten goed genoeg om te weten dat Jezus van Nazareth overeenkwam met hun beschrijving van Israëls Messias. Maar hij wist ook wat er gebeurde met Joden die ervoor kozen God te behagen door het te erkennen. De apostel Johannes vertelt ons:

"Joh. 9:22:, zo iemand Hem beleed Christus te zijn, dat die uit de synagoge zou geworpen worden.

Dus wanneer Paulus zijn geweten hem daarover zou aanspreken, zou hij "**tegen de prikkels slaan**" Handelingen 9:5:

*"En hij zeide: Wie zijt Gij, Heere? En de Heere zeide: Ik ben Jezus, Dien gij vervolgt. **Het is u hard, de verzenen tegen de prikkels te slaan.***

...en ervoor kiezen om mensen te behagen - de niet-gereedde mannen die in die dagen de synagoge bestuurden. Maar nu Paulus gered was, was hij niet van plan terug te gaan naar het behagen van mensen door terug te gaan naar de wet, zoals de Galaten hadden gedaan, alleen maar om die wettische vervolgers van zich af te schudden.

De veranderingen

Niet-geredde religieuze mensen zijn nooit blij met veranderingen in de bedeling, en zelfs geredde mensen moeten er soms van overtuigd worden. Maar je kunt geen dienaar van Christus zijn als je de verandering die God heeft aangebracht van wet naar genade niet accepteert. Als je nog steeds de sabbat van de wet in acht neemt om God te behagen, zou je kunnen denken dat je Christus dient, maar dat is niet zo. Als je je nog steeds aan de voedselvoorschriften van de wet houdt om God te behagen, zou je kunnen denken dat je Christus dient, maar dat is niet zo - vooral als je andere mensen vertelt dat ze zich aan die wetten moeten houden dien je Christus niet.

Ik hoor van veel van zulke mensen hier bij Berean Bible Society, mensen die erop staan dat we anderen moeten vertellen dat ze de wet moeten houden. Ze argumenteren: "Jij probeert mensen gewoon te behagen door hen te vertellen dat ze de wet niet hoeven te houden! Mensen vinden het prettig om te horen dat ze zoveel spek kunnen eten als ze willen, en dat ze geen tienden van hun inkomen aan de kerk hoeven te geven, of de sabbat hoeven te onderhouden". Dan herinneren ze me eraan dat de wet schriftuurlijk is - en dan beginnen ze die te citeren!

En Paulus had hetzelfde probleem. De wetgevers beschuldigden hem ervan de mensen te behagen door de Galaten te vertellen dat ze niet onder de wet stonden, en die deugnieten herinnerden de Galaten eraan dat de wet schriftuurlijk was.

Weet u hoe Paulus het argument beantwoordde dat de wet schriftuurlijk was? Op dezelfde manier zou jij dat moeten doen als je dat argument hoort: door erop te wijzen dat Paulus nieuwe Geschriften heeft geschreven. Dat is wat Paulus deed, zoals we zien als we verder lezen in onze tekst:

"Gal. 1:11: Maar ik maak u bekend, broeders, dat het Evangelie, hetwelk van mij verkondigd is, niet is naar den mens.

Opmerking van de vertaler: De Statenvertaling en de King James vertaling komen in dezen niet overeen.

KJV: *"Gal. 1:11: But I **certify** you, brethren, that the gospel which was preached of me is not after man.*

Als je deze woorden niet ziet als zeggend dat Paulus nieuwe Geschriften heeft geschreven, is dat omdat de meeste mensen niet weten dat het woord "zeker stellen/certify" betekent iets op Schrift te stellen. Zo gebruikt de Bijbel het in Ezra 5:10:

"Wijders hebben wij hun ook hun namen afgevraagd, dat wij ze u bekend maakten; dat wij mochten overschrijven de namen der mannen, die hoofden onder hen zijn.

KJV: *"Ezra 5:10: We asked their names also, **to certify** thee, that we might write the names of the men that were the chief of them.*

Zo definieert het woordenboek het woord ook. Er staat ook dat de zelfstandige naamwoordvorm van het werkwoord certificeren "certificaat" is. Als je iets bereikt, geven ze je een "Certificaat" "van hetgeen je hebt bereikt en dat **schriftelijk** zegt dat je iets hebt bereikt. Als u een storting doet bij een bank, geven zij u een "certificaat van storting" waarop schriftelijk staat dat u geld op hun bank hebt gestort.

En met deze brief gaf Paulus de Galaten een certificaat waarin stond dat zijn nieuwe genadeboodschap "*niet naar de mens*" was, zoals in Gal. 1 vers 11 staat. Hij had hun dat persoonlijk verteld toen hij daar bij hen in Galatië was, maar nu zette hij het op schrift – dat schrijven was de nieuwe Schrift!

Vertrouw maar verifieer

Maar hoe moesten de Galaten weten dat deze brief nieuwe Schrift was? Op dezelfde manier wisten de Korinthiërs het toen Paulus hen een brief schreef. Hij heeft het ze verteld:

"1 Kor. 14:37: Indien iemand meent een profeet te zijn, of geestelijke, die erkenne, dat, hetgeen ik u schrijf, des Heeren geboden zijn.

Het was de taak van de profeten in Korinthe om te bepalen welke nieuwe geschriften in de Schrift moesten worden opgenomen, en het was de taak van de profeten in Galatië om dat ook te doen. Dus toen deze brief in Galatië aankwam, zeiden de profeten erop en zeiden: "De Schrift zei dat we onder de wet zijn. Nu zeggen de nieuwe geschriften dat we onder de genade zijn!". (Rom. 6:14-15).

Maar als je nu naar de brief van de Galaten verwijst om mensen te vertellen dat de Schrift nu zegt dat we niet onder de wet zijn, zorg er dan voor dat je doet wat Paulus deed in Gal. 1 vers 11 en noem ze "broeders". Hij wilde er zeker van zijn dat de Galaten wisten dat hij, ondanks hun flagrante vertrek van de waarheid, nog steeds van hen hield als broeders. Zo zou je de genadewaarheid ook met anderen moeten delen!

Het lijkt geen twijfel dat gelovigen, die de mensen vertellen dat ze tienden moeten geven, ongelijk hebben, maar ze zijn nog steeds onze broeders. Ze zijn gewoon uit de genade gevallen in plaats van in de genade te staan, zoals Paulus de heiligen in Rome vertelde te doen toen hij schreef:

"Rom. 5:1-2: 1 Wij dan, gerechtvaardigd zijnde uit het geloof, hebben vrede bij (KJV: met) God, door onzen Heere Jezus Christus; 2 Door Welken wij ook de toeleiding hebben door het geloof tot deze genade, in welke wij staan, en roemen in de hoop der heerlijkheid Gods.

Zevende-dag Adventisten die erop staan de sabbat en de voedselwetten te houden hebben ongelijk, maar ze zijn nog steeds onze broeders. Ze zijn zojuist uit de genade gevallen, in plaats van in de genade te staan, zoals Paulus de Galaten later in deze brief vertelde te doen:

"Gal. 5:1: Staat dan in de vrijheid, met welke ons Christus vrijgemaakt heeft, en wordt niet wederom met het juk der dienstbaarheid bevangen.

Onze broeders in de Heer hebben het soms bij het verkeerde eind in deze dingen, maar ze zijn nog steeds onze broeders en moeten altijd als familie worden behandeld.

Maar nu, als u niet zeker weet wat Gal. 1 vers 11 betekent wanneer Paulus zegt dat zijn evangelie "niet naar de mens was", legt hij uit wat hij bedoelt in Gal. 1 vers 12:

"Gal. 1:12: Want ik heb ook hetzelfde niet van een mens ontvangen, noch geleerd, maar door de openbaring van Jezus Christus.

Paulus begint dit vers met het woord "Want" om zijn gedachte voort te zetten. Zijn evangelie was door openbaring van de Heer, en niet naar de mens, want hij had het niet van mensen ontvangen, of van mensen geleerd.

Er is eigenlijk een verschil tussen iets ontvangen en er in onderwezen te zijn. Toen ik op de middelbare school zat, leerde ik de evolutietheorie. Maar ik heb het niet ontvangen, want ik was al gered, en in plaats daarvan geloofde ik wat de Bijbel zegt over de oorsprong van de mens.

Een wereld van verschil

Dat is ook het verschil in de Schrift tussen iets ontvangen hebben en het geleerd hebben. Sprekend over het volk Israël, zei God tegen Jeremia:

“Jer. 32:33:.....; hoewel Ik hen leerde, vroeg op zijnde en lerende, evenwel hoorden zij niet, om tucht aan te nemen;

Die Joden hadden de dingen moeten ontvangen die God hen leerde, maar dat deden ze niet.

Maar Paulus kan zijn boodschap niet van mensen hebben ontvangen, want hij zegt dat hij het niet van mensen heeft geleerd. Hij had het geleerd door de openbaring van Jezus Christus. Het woord "openbaring" is de zelfstandige naamwoordvorm van het werkwoord onthullen, zoals we zien toen Paulus de Korinthiërs vermaande:

*“1 Kor. 14:26-30: 26 Wat is het dan, broeders? Wanneer gij samenkomt, **een iegelijk van u**, heeft hij een psalm, heeft hij een leer, heeft hij een vreemde taal, **heeft hij een openbaring**, heeft hij een uitlegging; laat alle dingen geschieden tot stichting; 27 En zo iemand een vreemde taal spreekt, dat het door twee, of ten meeste drie geschiede, en bij beurte; en dat een het uitlegge. 28 **Maar** indien er geen uitlegger is, dat hij zwijge in de Gemeente; doch dat hij tot zichzelf spreke, en tot God. 29 En dat twee of drie profeten spreken, en dat de anderen oordelen. 30 Doch **indien een ander, die er zit, iets geopenbaard is**, dat de eerste zwijge.*

Dus als Paulus zegt dat hij de genadeboodschap heeft ontvangen door openbaring van de Heer, dan betekent dat dat de Heer Zichzelf aan Paulus heeft geopenbaard en hem de genadeboodschap persoonlijk heeft onderwezen. Jij en ik dromen ervan om aan de voeten van de Heer te zitten terwijl Hij ons onderwijst, maar Paulus leefde de droom - en hij leefde hem tientallen jaren!

Ik weet dat, wanneer Gal. 1 vers 11 zegt dat hem de genadeboodschap werd geleerd door "openbaring" (enkelvoud), dat het klinkt alsof hij zegt dat de Heer Zichzelf eenmaal aan Paulus heeft geopenbaard en hem de genadeboodschap in één keer heeft geleerd, en niet in tientallen jaren, zoals ik bevestig. Maar we weten dat het niet zo ging, want 26 jaar nadat de Heer Zich voor het eerst aan Paulus had geopenbaard op de weg naar Damascus, zei hij tegen de Korinthiërs:

*“2 Kor. 12:1: Te roemen is mij waarlijk niet oorbaar; want **ik zal komen tot gezichten en openbaringen des Heeren.***

Dat betekent dat de Heer Zich 26 jaar lang aan Paulus had geopenbaard, hem een "overvloed" aan openbaringen had gegeven (2 Kor. 12:7), en hij verwachtte in de komende jaren nog meer openbaringen te ontvangen. Het kostte Paulus tijd om de genadeboodschap te leren, want alles wat hij kende was de wet die hij van Gamaliël leerde - net zoals sommigen van jullie tijd nodig hadden om de genadeboodschap te leren, want alles wat je wist waren de vier evangeliën die je leerde van andere predikanten en kerken.

Heb het geduld van een heilige

Ben je niet blij dat iemand geduldig met je was toen je het leerde, zoals de Heer geduldig was met Paulus toen hij hem overrede met betrekking tot de wet? Zou je niet geduldig moeten zijn met anderen als je genade deelt met mensen die geleerd hebben dat we onder de wet staan?

Ik hoop trouwens dat je het deelt, want de Heer openbaart Zichzelf niet meer persoonlijk aan de mensen, ondanks alle verhalen die je het tegendeel vertellen. Hij vertrouwt erop dat jij en ik het

evangelie van genade van Paulus zullen openbaren. Daarom zette Hij Paulus ertoe aan over zichzelf en zijn medewerkers te schrijven:

“1 Thess. 2:4: Maar, gelijk wij van God beproefd zijn geweest, dat ons het Evangelie zou toebetrouwd worden, alzo spreken wij, niet als mensen behagende, maar Gode, Die onze harten beproeft.

Dat was één van de favoriete verzen van BBS (Berean Bible Society)-oprichter Pastor C.R. Stam. Toen ik als jonge man voor hem werkte, liet hij me het uittypen, en hij liet de tekst maken tot een plaquette die hij bij de Berean Bible Society aan de muur hing met de titel: "Ons heilig vertrouwen". Wij genadegelovigen hebben een heilige opdracht gekregen om het evangelie van genade te delen, en we durven God niet te mishagen door er ontrouw aan te zijn. Waarom buigt u uw hoofd niet en maakt u van 1 Thessalonicenzen 2:4 het gebed van uw hart? Je zult eeuwig blij zijn dat je het gedaan hebt.

“1 Thess. 2:4: Maar, gelijk wij van God beproefd zijn geweest, dat ons het Evangelie zou toebetrouwd worden, alzo spreken wij, niet als mensen behagende, maar Gode, Die onze harten beproeft.